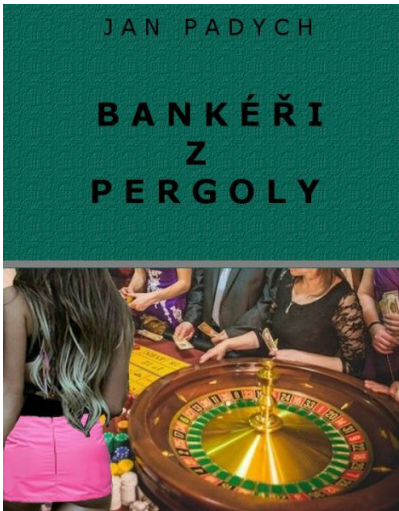


Konec jednoho divadla



Bankéři z pergoly [výňatky] - (vydáno v roce 2017, nakladatelství DANIEL, Ostrava)

Sál se starým, značně už zchátralým pódium, se pozvolna plnil...

Sál se starým, značně už zchátralým pódium, se pozvolna plnil. Děti přibývalo, s nimi i křik a výskot. Dvě učitelky, obě už postarší a značně nervózní, okřikují neposedné caparty a ukazují na řady židlí, kam si kdo má sednout. Kdosi zatáhne závěsy na velkých oknech a značně se setmí. Přesto je vidět, sotva kolik člověk potřebuje, aby do něčeho nenarazil. Běda kráčí za Márou, který míří uličkou mezi řadami židlí s dětmi. Úplně vpředu, na parketách, kryti zezadu židlemi a vpředu samotným pódium, vysedávají nějací vlasáči. Dá se rozeznat několik kluků a dvě holky. Je vidět, jak od nich nahoru stoupá dým z cigaret. Občas se něco zablýskne, to když zvedají flašky, aby se napili.

„Že to ty exoty tady pořád baví!“ naklonil se Běda k Márovi. „Pitomí toxíci.“

„S těmi fialovými dábly Pepan nic nenadělá. Jeho skalní. Ti nejvěrnější,“ zazněla odpověď. „A přitom je Pepan nemusí. Oni jeho taky ne. Nikdo je nemusí! Jsou to debilové. Vypatlanci.“

Jenomže jedna z učitelek šla dopředu a s rukama v bok hleděla na ta individua, z nichž žádné ji nehodlalo vnímat, jak by si zrovna přála. Dotčena potom z boku vystoupala po schůdcích nahoru na pódium a pustila se do mladíka, kterého tam zastihla, zrovna když natřásal oponou a vytahoval dopředu konstrukci s několika starými zaprášenými bubny.

Mladík napřed pokorně sklonil hlavu, ale pak se ztratil za oponou a dopředu vyšel Pepan. V jeho strakatém úboru by ho nepoznal jistě ani nejslavnější pes televizních kriminálků.

Vypadalo to napřed všelijak, ale Pepanovi se přece jenom podařilo přísnou učitelku přemluvit. Ta potom kolem opilé skupiny prošla s výrazem nejvyššího hnusu a mávala na své žáky, aby pokorně seděli a nerušili.

A když se potom rozhrnula opona a na osvětleném pódium se mezi sedícími hudebníky a jejich instrumenty procházeli herci v pestrých hadrech, nejvěrnější Pepanovi hosté mu opravdu nic nepokazili.

Pepan sám se na pódium moc neukázel. Jenom v samém úvodu přednesl svoji vlastní veršovánku, jakých má vždy po ruce vždy na výběr, a pak zmizel za kulisami.

Jenomže se stalo něco, s čím v sále určitě nikdo nepočítal, a Pepan beztak ze všeho nejméně, ačkoliv, jak se ukázalo, aspoň tušit něco každopádně měl. Vždyť své kolegy herce už nějakou dobu zná. Do přítomného sálu náhle vpadlo světlo a s ním trojice policistů v zelených uniformách.

Šli najisto. Vyšli po schůdcích na jeviště a bez dlouhých řečí nasadili želízka mladíkovi ve strakatém

úboru, který se předtím na jevišti ukazoval ze všech nejdéle, takže určitě hrál hlavní roli. Obecenstvo pozorně sledovalo, jak tato kladná postava odchází v doprovodu policistů, s policejní bižutérií na zápěstích.

„Kde je Pepan?“ postavil se Mára, aby lépe viděl. „Nikde ho nevidím, já pro něho zaběhnu!“

Šli oba. Za nimi cupitala nervózní učitelka, teď už přímo rozlíčená.

Na pódiu z toho všichni zkoprněli.

„Kde máte šéfa?“ optal se Mára.

Klukům a holkám ve strakatých úborech do řeči moc nebylo. Jeden z hochů jen kývnul hlavou někam za sebe: „Děcek už má dost, ani mu nestačí na aloše. Ale to víte, když to na něho přijde. Vzadu pod schodištěm. Dvířka dole.“

Ještě na pódiu je oba předběhla ta učitelka. Přímo je odstrčila stranou, aby ji nezdrželi. Hnala se za kulisy, do tmy a pak do světla.

U schodů se sehnula, aby zmáčkla kliku. Sotva poloviční dvířka se otevřela a světlo padlo na dvoje bosé nohy a holý zadek, nevzhledný, posetý vyrážkami a docela určitě chlapský. Ti dva za těmi dvířky sebou náhle trhli, hlavně když rozezlená učitelka klapla po vypínači a světlo ozářilo všechno, co jen mohlo.

Byl to Pepan. A s ním. S copem. Oba ji moc dobře znají! Káča, která chodí do stejného baru. Ona přece žije s Pepanem na psí knížku. V prostorném bytě, takže se spolu nemusejí skrývat za kulisami. Ale asi jim to tak vyhovuje.

„No co je! Co je!“ ohradil se Pepan a postavil se naproti učitelce, aniž měl zájem něco skrývat.

Káča se posadila docela ladně a její nádherně plná prsa přitom úžasně vynikla: „Jste ještě asi neviděli pořádnou babu, co?“

„K vidění je tu toho opravdu dost!“ málem se rozkřikla učitelka, která se rozkuckala a celá zkoprnělá se potácela a prošmatrávala se zase pro změnu zpět zákulisní temnotou.

z románu „Bankéři z pergoly“

napsal Jan Padych

Nakladatelství Daniel letos chystá k vydání celou trilogii z konce doby bronzové „Z pravěkých ság“. Připravuje se také pojednání „Temné stíny dávnověku - Svět pravěkých mužů, hrdů a bohů“.

Autor článku Padych, článek byl napsán 19.6.2017 9:32.
URL článku: <http://padychbooks.com/vynatky/konec-jednoho-divadla>.